

22070241

ROMANIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
ROUMAIN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
RUMANO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Monday 14 May 2007 (morning)

Lundi 14 mai 2007 (matin)

Lunes 14 de mayo de 2007 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Comentați **unul** dintre următoarele pasaje:

1. (a)

Cum am ajuns în sânul Mișcării? Cred că prima cauză a fost liceul. Acolo am avut profesori de o mare mediocritate, mai ales morală, oameni lamentabili [...]. Nu vorbesc de pregătirea lor intelectuală. Unii din noi, cu bibliotecă acasă, râdeam din toată inima de gafele profesorilor de literaturi, de ignoranța, de platitudinea ideilor lor. Profesorul de franceză nu citise pe Rimbaud și făcea cele mai comice eforturi spre a evita discuția la care îl provocam. Puneam, de pildă, profesorilor întrebări chinuitoare: ce părere are (asta profesorului de franceză) despre *Le bergsonisme* de Albert Thibaudet; iar celui de istorie: ce misiune a avut Machiavelli la Forlì, la contesa Caterina Sforza. Natural, mistificam, pentru că noi înșine nu citeam excesiv, și întrebările de mai sus le preparam viclean, cu ajutorul cărților găsite pe acasă sau la rude studentești. [...] Penibilă mi se părea nu neștiința profesorilor, foarte scuizabilă, dar lipsa lor de demnitate intelectuală, incapacitatea de a face față situației. Dacă ar fi răspuns „Nu mai citesc nimic peste Victor Hugo” ni s-ar fi părut sublim, asta ar fi fost o filozofie a ignoranței. Cu rare excepții (vorbesc de școala mea), profesorii erau lipsiți de intelectualitate, incapabili de a bănui efrevescența noastră până acolo că noi cei mai răsăriți ne rușinam pentru ei. Câteva făceau spiritele cele mai vulgare, erau familiari, nescoțându-ne din „mă” și „bre”. Pe urmă, starea lor materială era în general rea, veneau la școală rău îmbrăcați, și indiferent de aceasta, n-aveau nici măcar poza sublimă a proletariatului intelectual, impunând respectul prin severitatea frunții lor. [...] Desigur că profesorimea avea dreptate în felul ei, și noi am înscris în programul nostru ridicarea nivelului de viață al membrilor corpului didactic, însă la o anumită vârstă, când profesorul ți se pare un zeu, familiaritatea aceasta pe chestii materiale prăbușește temple. Ca școlar și chiar acum am încercat două sentimente contradictorii față de oamenii maturi: ori un dispreț care în clasă merge până la scandal, ori, dimpotrivă, un respect religios. Suntem în căutarea unui spirit care să ne domine de la o altitudine superioară. Tata ar fi fost pentru mine un astfel de spirit, și în fond prezența lui e întotdeauna sărbătoare; din nefericire câmpul său de activitate îmi e complet refuzat, iar el e atât de absorbit de arhitectura lui, încât nu acceptă prezența profanilor. De departe, totuși, îmi inspiră o filozofie, chiar și în formă întoarsă.

G. Călinescu, *Bietul Ioanide* (1953)

1. (b)

Ninge cu flori de plumeria peste automobile
bunici sunt azi neuitatele noastre copile

prieteni de ieri au plecat la odihnă-n morminte
cenușă și plumb cad de-a valma peste cuvinte

5 taifunul istoriei bate crunt prin golite bodegi
la pensie-au ieșit boemi și piccoli și regi

numai eu stau singur și mut în port la Antofagasta
și Anzilor albi le privesc sub cerul albastru creasta

10 curge sângele vremii cu nisipul lumii-n clepsidră
la fiecă colț de stradă scoate capul o hydră

zadarnic aștept în Tegucigalpa tramvaiul 5
departe, la Turnu Măgurele, plâng ultimele caterinci

duce uraganul în neștire, cărți, reviste și manuscrise
am rămas același amestec de Don Quijote și Ulise.

Ștefan Baciu, *Elegia sexagenarului adolescent* (1977)
